

nogen enkelt af disse har den Opgave som den danske Stat at varetage og repræsentere de nationale Interesser, den nationale Aand, den nationale Kunst. Hvad Overrig angaaer, saa er det ganske sikkert en Misforstaaelse, at Theatret i Stockholm skulde være at betragte væsentlig som et Hoftheater, selv om det er Civillisten, der factist udreder Tilskudet; jeg tror heller ikke, at det kan siges saaledes i sin Almindelighed, at Theatrets Bestyrelse i Stockholm er overdraget til en „Hofchef“. For Diebliffet er vel, saavidt jeg veed, en af Kongens høiere Hofembedsmænd Directeur for det kongelige Theater i Stockholm, men dette er en reen Tilfældighed; det er ikke længe siden, at der i Epidisen for det kongelige Theater i Stockholm stod den Mand, der nu er den her accrediterede svensk-norske Gesandt, Friherre Stedingk, og denne Mand beklædte i alt Fald ikke dengang nogen Post ved Hoffet. Allernærmest forekommer det mig, at der er viist hen til England, en Henstilling, som det ærede Ordfører for Mindretallet endda nylig troede at maatte lægge særlig Vægt paa. Forholdet er nemlig dette, at i England er Theatervæsenet, hele den dramatiske Kunst for Tiden paa et Standpunkt af den sorgeligste Forvirring. Det er sandt, at England har en stor dramatisk Litteratur, en udpræget national dramatisk Litteratur, som neppe noget andet Lands dramatiske Litteratur kan maale sig med i dens Heelhed, som i en enkelt Retning er ethvert andet Lands overlegen; men det er et sørgeligt Factum, at denne rige Skat af dramatisk Litteratur ligger saa at sige skjult og begravet, at den ikke fra Scenen kommer Nationens aandelige Liv tilgode, fordi der ikke findes noget Sted, hvor man har kunnet berede den et sikkert Hjem. Der har nu i een, maaskee flere, Menneskaaldre ikke været noget Theater, hvor Shakespeares store Stykker have hørt til det staaende Repertoire og faaet en dramatisk Udførelse, der har kunnet tilfredsstille kunstneriske Fordringer. Naturligvis ere disse Stykker nu og da blevne opførte. Der har ogsaa været enkelte Theatre, som have villet gjøre den Shakespeare'ske Litteratur til Grundlag for deres Virksomhed, men de have maattet standse denne deres Virksomhed, fordi den ikke

har kunnet betale sig, medmindre Stykkerne, paa den kunstneriske Ojengivelses Befordring, tillige ere blevne gjorte til et Behiæl for den Lyst til at see store Optog, overraskende Sceneforandringer, pragtfulde Decorationer, elektriske Belysninger o. s. v., der nu som en Pest har grebet det engelske Publicum; thi det nuværende engelske Publicum staaer desværre i saa Henseende paa et meget lavt Standpunkt, dets Smag er ved Mangelen af et nationalt Normaltheater sunket saa dybt, at man her i Danmark maa gaae temmelig langt ned for at finde Noget, der kan maale sig dermed. Det Exempel, som er blevet hentet fra England, maa derfor vistnok siges at være saa uheldigt som vel muligt; thi det viser bedre end noget Andet, hvad det fører til, naar man kaster disse Litteraturens sjældne Skatte hen til den saakaldte „frie Virksomhed“, denne frie Virksomhed, hvis Lov er og altid maa blive: Pengefordeel og Pengeinteresse, hvorledes selv det Bedste og Skjønneste, som Menneskeaanden har frembragt, synker ned til at blive Bærer for det Smagløse og Materialistiske, naar det ikke stilles saaledes, at det kan frigjøres for Gnevældet af Pengehensyn og Pengefordeel. — Det forekommer mig, at i det Hele en Nemesis har svævet over Mindretallet i Udvalget og ledet det i Valget af sine Exempler, blandt hvilke det sidste og største er det meest ødelæggende for dets hele Tankegang. Det er til Belgien, at det ærede Mindretal er gaaet hen for at finde et Sidsestykke til det, det vilde skabe. Men er det da ikke faldet det ærede Mindretal ind, hvad Belgien er, og hvilke nationale Forhold der findes i Belgien? Er det da ikke de Herrer bekiendte, at der i Belgien findes to nationale Strømninger, der gaae jevnfides, tildeels mod hinanden: en fransk-wallonisk Strømning og en flamsk Strømning? Veed det ærede Mindretal af Udvalget da ikke, at den franske Nationalitet, som findes i Belgien, væsentlig er de høiere Classers og Dannelsens Citeret, men savner virkelig fast Rod i Befolkningen, og at den i Henseende til Kunst og Litteratur kun er en mat Af-glands af den livskraftige franske Nationalitet, som rører sig udenfor Belgiens Grændser i